

[Alice Brask]

cen til den tid indgår som en evaluering undervejs.

Vi må hele tiden få blanket af, hvor langt vi er nået, og hvilke problemer der stadig står tilbage at løse, og så løbende lave handlingsprogrammer om, hvad vi kan gøre for at forbedre kvinders stilling.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

En bemærkning som opfølgning af fru Ingerlise Koefoeds indsats for at gøre opmærksom på mediernes omtale af kvinder f.eks. inden for sportsområdet. Jeg synes også, at Folketingets medlemmer skal være opmærksom på, at bl.a. de kvindelige repræsentanter herfra, som har sæde i Radiorådet, for nylig under den temadebat, man havde i Danmarks Radio om at skabe lige vilkår i institutionen, faktisk pegede på behovet for – ikke alene på sportsområdet, men generelt på nyhedsområdet – at vi får en bedre dækning.

Jeg kan referere fra en ordveksling, hvor generaldirektør Hans 'Jørgen' Jensen sagde: jamen kvinderne kan jo ikke gøre krav på, at vi nu skal lave om på virkeligheden.

Det er faktisk heller ikke det, vi beder om. Men vi har lagt mærke til – og det er nok en meget nøgtern beskrivelse – at hver aften, når man er færdig med tv-avisen, slutter man med at sige: »Det var så, hvad vi valgte at bringe af virkeligheden.« Her er det bare, at kvinder siger: svingdørs- og gammelmandsdiplomatietid er forbi nu. Kvinder ønsker reelle informationer om samfundsmæssige konsekvenser af de beslutninger, der bliver truffet, også for kvinder.

Når vi er færdige med denne debat, vil det forhåbentlig også stå tilbage, at vi er færdige med den debat, som starter med Adam og Eva. Virkeligheden gør kvinder til resultat- og handlingsorienterede nu, og derfor kan man glæde sig over, at den proces, som er sat i gang med handlingsplanen, vil give resultater.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg takke for ordførernes og andre medlemmers indlæg under denne debat.

Det er jo helt tydeligt, at vi i dag beskæftiger os med et emne, som skaber meget engagement. Jeg synes, det har været fuldt berettiget, at mange ordførere – hver med sit tone-

fald – har givet udtryk for utålmodighed: vi ønsker resultater, det er ikke nok med tale-måder, vi må formulere præcise mål, og vi må søge at kontrollere, at vi også når dem.

Dette her er jo dels en sag om beslutninger, om lovgivning og om nogle formalia, som også skal være i orden. Og dér blev der for resten begyndt tidligt. Enkelte medlemmer har fundet det uberettiget, at Folketinget overhovedet beskæftiger sig med ligestillingsproblemer. Jeg må minde om, at så tidligt som i 1921 besluttede den daværende rigsdag ved lov nr. 100 af 4. marts principielt at indføre legal ligestilling mellem kvinder og mænd ved besættelse af offentlige stillinger.

Det har skam spillet en rolle. Det var et princip, som blev slået fast. Og det var vel et naturligt sted at begynde med offentlige stillinger. Det var også rigtigt, synes jeg, at gøre det med en lovregel.

Der er også andet, som kan nås gennem lovregler, og vi har jo vedtaget lovregler senere. Men formalia er ikke det eneste, som er vigtigt. Det er også vigtigt med en holdningsændring alle vegne ude i samfundet, på arbejdspladserne, i organisationerne, og sådan en holdningsændring kan man ikke instituere fra den ene dag til den anden; den kræver en modningstid. Men jeg tror, vi alle ønsker, at det skal gå hurtigt.

Den forhandling, vi fører i dag, har jo udgangspunkt i kvindekonferencen i Nairobi. Den 26. februar 1985 vedtog Folketinget dagsordenen, som pålagde regeringen – og jeg synes, det var vældig berettiget – inden den 1. januar 1987 at fremlægge en national handlingsplan for arbejdet med ligestilling. Den handlingsplan afgav regeringen til Folketinget den 4. december 1986, og nu har vi debatten.

Jeg tror, vi på mange måder greb det rigtigt an med forarbejdet til den danske handlingsplan. Det skete jo på den måde, at hvert ministerium gennemgik sit forretningsområde set i ligestillingsmæssig belysning og foreslog aktiviteter, som kunne føre til målene. Derfor har vi fået, synes jeg, en handlingsplan, som er meget bred, og den omfatter alle ministerier.

Det er den første handlingsplan. Vi kan vel fastslå, at de allervigtigste sider af ligestillingsarbejdet foregår inden for Arbejdsministeriets og Undervisningsministeriets områder.